

Halácsy Péter

2021. október 10.

Kálmán László meghalt. 2014 vagy 2015 tavaszán a Pozsonyi úton (hol máshol?) leültünk beszélgetni. Nálam volt a jegyzetfüzetem és kérdeztem tőle. Előtte számítógépes nyelvészeti projekteken dolgoztunk „csak” együtt, de ott mégis oktatásról beszéltünk. Mert „ahhoz is értett”. Tanár volt. Igazi Tanár.

Ő adta azt az ötletet, hogy úgy kell iskolát csinálni, mint ahogy gyerekekkel szeretnél tanulást szervezni: csoportban hagyod őket dolgozni, olyan kérdéseket teszel fel, amik őket érdekli, és engeded, hogy a kreativitás mentén alkossanak. Így jött létre a Budapest School, ahol tanárcsapatok dolgozzák ki a BPS módszerét.

Aztán egy év múlva egy másik újlipóti sörözőben arról kérdeztem, hogy hogyan lehet partneribb szervezeteket építeni, és ha olyan egyszerű az egész, akkor miért nem így működnek a szervezetek. Ott alakult ki bennem, hogy lehet a BPS-ben hatékonyak lenni és mégis minél több érintett véleményét bedolgozni a döntésekbe. Tőle tanultam a szociokráciáról, amit be is építettünk a Budapest Schoolba.

Aztán, amikor megkaptuk az akkreditációt (vagyis hát, amikor még nem), akkor ő segített nekem a BPS modelljét dokumentáló könyvet tördelni (bennfenteseknek: pöttyös könyvet). Nem csak, hogy Latexban tördelt, a szöveget korrektúrázta, de ő volt az egyik a kevés közül, aki megértette, kiegészítette a teljes modellünket.

Ja, közben persze nyelvészként ismerte a világ. Az ő gondolatai alapján próbálom rávenni a világot, hogy nem kell a gyerekeknek tudni, hogy mi a “kisfiát” szótőve (kisfia vagy kisfiú?), vagy hogy nem biztos, hogy a szófajok pontos felismerése a legfontosabb feladat a 21. században.

Most ott volt a TODO listámon, hogy felhívjam, hogy akkor csináljunk már végre egy normális nyelvtan tananyagot, mert tudom, hogy többször persze ő már megcsinálta. Tudtam, hogy beteg, de valahogy reméltem, hogy még dolgozunk együtt.